

1

Казвам се Себастиан Ръд и макар да съм известен адвокат, няма да видите името ми по билбордове и автобусни спирки, нито в рекламno каре в „Жълти страници“. Не си плащам, за да ме показват по телевизията, но често съм там. Номерът ми не фигурира в нито един телефонен указател. Нямам кантора в обичайния смисъл на думата. Нося пистолет – законно, защото името и лицето ми привличат вниманието на хора, които също носят пистолети и не се колебаят да ги използват. Живея сам, обикновено спя сам и нямам нужното търпение и толерантност да поддържам приятелства. Правото е моят живот – винаги обсебващо и понякога удовлетворяващо. Няма да го определя като „ревнива любовница“, използвайки прочутата фраза на вече забравена особа. То е по-скоро властна съпруга, която контролира семейния бюджет. Няма мърдане.

Напоследък ношувам в евтини мотели, които сменям всяка седмица. Не че пестя пари, просто гледам да остана жив. В момента много хора искат да ме очистят, а някои от тях са доста гласовити. В университета не те учат, че един ден може да се окажеш защитник на човек, обвинен в толкова отвратително престъпление, че иначе миролюбиви граждани да се вдигнат на оръжие и да заплашат с убийство него, адвоката му и дори съдията.

Не за пръв път ме заплашват. Това е част от ежедневието ти, когато си адвокат на престъпници – тясна специалност, в която се профилирах преди десетина години. Когато завърших право, нямаше много свободни места за юристи. Без особен ентузиазъм се хванах на почасова работа към Центъра за служебна защита. От там се озовах в малка непечеливша кантора, която се занимаваше само с наказателни дела. Няколко години по-късно тя се разпадна и аз заработих самостоятелно – търсех клиенти буквално на улицата като мнозина други, за да припечеля някой долар.

Едно дело обаче ме вкара в играта. Не мога да кажа, че ме направи прочут, защото, да си говорим сериозно, как да твърдиш, че някой адвокат е прочут в милионен град? Мнозина местни некадърници си въобразяват, че са такива. Усмивват ти се от билбордовете, докато се молят да фалираш, и се перчат от екрана, уж дълбоко загрижени за щетите, която си понесъл, но всъщност са принудени да си плащат, за да се рекламират. Не и аз.

В момента имам процес в затънтеното бедно градче Майло на два часа път от Сити, големия град, където живея. Защиатавам умствено увреден осемнайсетгодишен младеж, който е обвинен в убийството на две малки момиченца – едно от най-ужасните престъпления, които съм виждал, а аз съм виждал много.

Клиентите ми почти винаги са виновни, затова не губя много време да кърша ръце относно присъдата. В този случай обаче Гарди не е виновен. Не че има значение. Няма. Сега за Майло е важно той да бъде признат за виновен, да бъде осъден на смърт и екзекутиран колкото се може по-бързо, за да се почувства градчето по-добре и да продължи нататък. Накъде по-точно? Да пукна, ако знам, а и не ме интересува. Това място върви назад вече петдесет години и една скапана присъда няма да промени посоката му. Четох и чух да казват, че

Майло се нуждае от „решаване на проблема“, каквото и да означава това. Трябва да си пълен идиот да вярваш, че градчето ще се развие, ще благоденства и ще стане по-толерантно, стига иглата да се заби във вената на Гарди.

Работата ми е многостранна и сложна и в същото време съвсем проста. Щатът ми плаща да осигуря първокласна защита на човек, обвинен в жестоко убийство, за което се предвижда смъртна присъда. Това изисква да се боря със зъби и нокти и да вдигна оглушителна врява в една съдебна зала, където никой не ме слуша. Гарди всъщност е осъден още в деня, в който е бил арестуван, а процесът е чиста формалност. Тъпите и отчаяни ченгета са скалъпили обвиненията и са изфабрикували доказателствата. Прокурорът го знае, но е безгръбначен тип, който следващата година се надява да го преизберат. Съдията спи. Съдебните заседатели като цяло са свестни и простодушни хора, които следят процеса с ококорени очи и страшно искат да повярват на лъжите, които гордите представители на властта им пробутват от свидетелското място.

Евтини мотели има и в Майло, но аз не мога да отседна там. Ще бъде линчуван, одран жив или изгорен на клада, или, ако извадя късмет, някой снайперист ще ме улучи между очите и всичко ще приключи за секунди. По време на процеса ме охраняват щатски полицаи, но имам чувството, че задачата не им е по сърце. Гледат на мен както повечето хора. За тях аз съм дългокос престъпен фанатик, който е достатъчно смахнат да се бори за правата на детеубийци и тем подобни.

Мотелът, в който съм отседнал в момента, се казва „Хамптън“ и е на двацет и пет минути с кола от Майло. Струва шейсет долара на вечер, които щатът ще ми възстанови. В съседната стая е Партнър – едър, тежковъоръжен, който носи черни костюми и ме придружава

навсякъде. Партнър е моят шофьор, бодигард, довереник, правен асистент, разносвач на стиковите ми за голф и единственият ми приятел. Спечелих си предаността му, когато съдебните заседатели го обявиха за невинен по делото за убийство на наркоченге под прикритие. Излязохме от залата ръка за ръка и от тогава сме неразделни. На два-три пъти колегите на жертвата се опитаха да го убият. Веднъж погнаха и мен.

И двамата отървахме кожата. Но се озъртаме.

2

В осем сутринта Партнър чука на вратата ми. Време е да тръгваме. Казваме си „добро утро“ и се качваме в колата – черен бус форд, пригоден за нуждите ми. Понеже ми служи и за кантора, задните седалки са разположени около сгъваема масичка, която се прибира към стената. Има и канапе, на което нерядко нощувам. Всички прозорци са затъмнени и бронирани. Вътре има телевизор, стереоуредба, интернет, хладилник, барче, два пистолета и резервен комплект дрехи. Сядам отпред до Партнър и на излизане от паркинга разопаковаме сандвичите си с наденичка, купени от заведение за бързо хранене.

Пред нас се движи полицейска кола без обозначителни знаци, която ни ескортира до Майло. Зад нас има още една. Последната смъртна заплаха получих преди два дни по имейла.

Партнър не обелва и дума, освен ако не го заговориш. Не съм определял такова правило, но го обожавам. Той изобщо не се притеснява от продължителните

паузи в разговора, аз също. След като години наред не си казваме почти нищо, сме свикнали да общуваме с кимане, намигане и мълчание. По средата на пътя до Майло отварям папка и започвам да си водя бележки.

Двойното убийство е толкова зловещо, че нито един местен адвокат не пожелал да се заеме с него. А после арестували Гарди, защото само като го погледнел човек, му ставало ясно, че той е извършителят. Дълга коса, боядисана в катраненочерно, забележителна колекция от пиърсинги от шията нагоре и от татуировки от шията надолу, стоманени обици в същия стил, студени светли очи и самодоволна усмивка, която казва: „Добре де, направих го, сега какво?“. В първата си статия местният вестник го описва като „член на сатанински култ, който не за пръв път блудства с деца“.

И това ако е честно и непредубедено отразяване на фактите! Гарди никога не бе членувал в сатанински култ, а така нареченото блудство с деца не беше, каквото изглежда на пръв поглед. Но от този момент нататък Гарди беше виновен и аз още се удивлявам, че изобщо стигнахме дотук. Още преди месеци искаха да го окачат на въжето.

Излишно е да отбелязвам, че всеки адвокат в Майло беше затворил вратата си и си беше изключил телефона. В градчето няма Център за служебна защита – твърде малко е, – а оскъдният брой случаи се разпределят от съдията. Има неписано правило, че по-младите адвокати поемат тези нископлатени дела, защото (1) някой трябва да го направи и (2) по-възрастните адвокати са го правили, когато са били млади. Никой обаче не искаше да поеме защитата на Гарди и, честно казано, не ги виня. Това е техният град и техният живот, а захванеш ли се с такъв извратен убиец, със сигурност ще навредиш на кариерата си.

Като общество се придържаме към убеждението, че

човек, обвинен в сериозно престъпление, има право на безпристрастен процес, но някои от нас се борят със себе си, когато става дума за подсигуряването на компетентен адвокат, който да гарантира въпросния справедлив процес. Адвокати като мен постоянно ми задават въпроса: „Но как представляваш такъв боклук?“. Светкавично отговарям: „Все някой трябва да го направи“, и подминавам.

Наистина ли искаме справедливи процеси? Не, нищо подобно. Искामе да се раздаде правосъдие, при това бързо. А какво означава това, зависи от всеки отделен случай.

И по-добре, че не вярваме в справедливите съдебни процеси, защото със сигурност няма такива. Презумпцията за невинност вече се превърна в презумпция за вина. Тежестта на доказването е пародия, защото доказателствата често са лъжливи. Вина отвъд основателното съмнение се разбира като: по-добре да го приберем, че ако евентуално го е направил, да не е на улицата.

Така или иначе, адвокатите си бяха плюли на петите и Гарди нямаше защитник. Показателно за репутацията ми – печално показателно или пък не – е, че не след дълго ми се обадиха. В този край на щата в средите на юристите е добре известно, че ако не можеш да намериш никого, се обаждаш на Себастиан Ръд. Той ще защити всеки!

Когато Гарди бил арестуван, пред ареста се събрала тълпа, която крещяла: „Искаме правосъдие“. Докато полицаите го водели към колата, за да го откарат до съда, хората го проклинали и го замервали с домати и камъни.

Случилото се беше подробно отразено от местния вестник и дори си проправи път до вечерните новини в Сити. (В Майло няма телевизионна станция, само някаква невзрачна кабеларка.) Гръмогласно настоявах процесът да се проведе другаде, пледирах пред съдията

да го премести поне на сто и петдесет километра от там, за да има някаква надежда да намерим съдебни заседатели, които не са замервали хлапето или поне не са го проклинали на вечеря. Но получих отказ. Всичките ми искания преди процеса бяха отхвърлени.

И отново – Майло иска правосъдие. Искане решаване на проблема.

Няма тълпа, която да ме очаква, докато спираме на уличката зад съда, но десетина от обичайните действащи лица все пак са тук. Скупчили са се зад полицейските заграждения, вдигнали жалките си плакати с тъпотии като „Детеубиецът на въжето!“, „Сатаната чака“ и „ГадняРЪД вън от Майло!“. Тия кресълъвци са дошли да ми се присмиват и най-вече да излеят омразата си към Гарди, който ще пристигне на същото място след около пет минути. През първите дни на процеса групичката привличаше камерите и няколко от тези хора дори се добраха до вестниците заедно с лозунгите си. Разбира се, това ги насърчи и после идваха всяка сутрин. Дебелата Сузи държи плаката с „ГадняРЪД“ и изглежда така, все едно иска да ме застреля. Боб Куршума, който се представя за роднина на едно от мъртвите момичета, беше заявил пред медиите, че процесът е просто загуба на време.

Боя се, че е прав.

Бусът спира и Партнър го заобикаля да ми отвори вратата, а пред нея го пресрещат трима млади полицаи горе-долу с неговия ръст. Излизам, те ме прикриват, както си му е редът, и бързо ме вкарват през задния вход на съда, докато Боб Куршума се провиква: „Курва!“. Отново влизам невредим. Не ми е известен случай адвокат на защитата в наши дни да е застрелян, докато влиза в съда по време на процес. Въпреки това съм се примирил с вероятността да съм първият.

Качваме се по тесните стълби, недостъпни за други-

те посетители. Отвеждат ме до малка стаичка без прозорци, където навремето са държали арестантите, чакащи да се явят пред съдията. Няколко минути по-късно и Гарди пристига невредим. Партньър излиза и затваря вратата.

– Как си? – питам го, когато оставаме насаме.

Той се усмихва и разтърква китките си, останали без белезници за няколко часа.

– Добре съм, мисля. Не съм спал много.

И не се е къпал, защото го е страх да се пъкне под душа. Опитва се от време на време, обаче не му пускат топлата вода. Затова Гарди вони на стара пот и мръсни чаршафи – добре че седи достатъчно далече от съдебните заседатели. Черната боя постепенно пада от косата му и с всеки изминал ден тя изсветлява все повече, а кожата му става все по-бледа. Гарди променя окраската си пред очите на съдебните заседатели – нима това не е ясен признак за животинската му природа и сатанинския му уклон?

– Какво ще се случи днес? – пита той с почти детинско любопитство. Коефициентът му на интелигентност е 70 – стига само колкото да бъде осъден и умъртвен.

– Боя се, че същото като преди, Гарди. Същото като преди.

– Не можете ли да ги накарате да престанат да лъжат?

– Не, не мога.

Щатът няма веществени доказателства, които да свързват Гарди с убийствата. Никакви. Затова, вместо да отчете липсата на доказателства и да преразгледа случая, обвинението прави нещо, което прави често. Цепи напред с лъжи и изфабрикувани показания.

Гарди е прекарал две седмици в съдебната зала. Слуша лъжите със затворени очи и бавно клати глава. Спокобен е часове наред да клати глава и съдебните заседа-

тели сигурно го мислят за луд. Казвал съм му да престане и да седи по-изправен, да вземе писалка и да си драска нещо в бележник, все едно има достатъчно мозък да се опита да отвърне на удара и да спечели. Той обаче просто не може да го направи, а аз не мога да споря с клиента си в съдебната зала. Освен това го предупредих да покрие ръцете и шията си, за да не се виждат тапуировките му, но не, те били неговата гордост. Предупредих го също така да махне пиърсингите, обаче той държи да бъде такъв, какъвто си е. Умниците, които управляват ареста в Майло, са забранили всякакви пиърсинги, освен ако не си Гарди, разбира се, и не си тръгнал към съдебната зала. В този случай си накичи цялата физиономия, Гарди, за да изглеждаш колкото се може по-откачено, зловещо и сатанински, та никой да не се съмнява във вината ти.

На един пирон виси закачалка с бялата риза и бежовия панталон, които той носи всеки ден. Аз платих за тези евтини дрехи. Гарви бавно смъква ципа на оранжевия гащеризон и го сваля. Не носи бельо – установих го още в първия ден на процеса и оттогава все се старая да не обръщам внимание. Бавно се облича.

– Толкова много лъжи – отбелязва той.

И има право.

Досега щатът е призовал деветнайсет свидетели и нито един не е устоял на изкушението да поукраси истината или направо да излъже. Патологът, който бе извършил аутопсиите в щатската криминалистична лаборатория, съобщи на съдебните заседатели, че двете невръстни жертви са се удавили, но добави и че „удар с тъп предмет“ по главата и на двете е допринесъл за удавянето. За обвинението е по-изгодно съдебните заседатели да смятат, че момичетата са били изнасилени и пребити, преди да бъдат хвърлени в езерото. Няма никакви следи от блудство, но този факт не попречи на

прокурора да го включи в обвинителния акт. Три часа се разправях с патолога, но е трудно да спориш с експерт, колкото и да е некомпетентен.

И понеже щатът не разполага с доказателства, се оказва принуден да изфабрикува някакви. Най-възмутителното от тях предостави арестантът доносник Саждата – подходящ прякор. Саждата лъже изкусно в съдебната зала, свидетелства непрекъснато и е готов да каже всичко, което поиска от него прокуратурата. По време на процеса срещу Гарди той отново се бе озовал в ареста по обвинения за продажба на наркотици и го заплашваха десет години затвор. Ченгетата се нуждаеха от показания и нищо чудно, че Саждата се бе оказал на тяхно разположение. Запознали го с подробностите за престъпленията, после прехвърлили Гарди от районния в окръжния арест, където бил и Саждата. Гарди нямал представа защо го местят, нито че попада в капан. (Това се случило, преди аз да се заема със случая.) Сложили Гарди в една килия със Саждата, който бил адски разговорлив и умирал от желание да помогне някак. Твърдял, че мрази ченгетата и че познава няколко добри адвокати. Освен това бил чел за убийствата на двете момичета и имал предчувствието, че знае кой ги е пречукал всъщност. А тъй като Гарди не знаел нищо за убийствата, нямало с какво да обогати разговора. Въпреки това два-сет и четири часа по-късно Саждата заявил, че е чул пълните му признания. Ченгетата го измъкнали от килията и Гарди не го видял повече. До процеса.

Саждата се беше спретнал за ролята си на свидетел, носеше риза и вратовръзка, беше подстриган и криеше татуировките си от съдебните заседатели. Преразказва със смайващи подробности „историята на Гарди“ – как проследил двете момичета в гората, как ги съборил от велосипедите им, запушил им устите, завързал ги, после ги измъчвал и изнасилвал, смял ги от бой и накрая

ги хвърлил в езерото. Според версията на Саждата Гарди бил дрогиран и слушал хевиметъл.

Беше зрелищно изпълнение. Знаех, че е лъжа, също както Гарди и Саждата, ченгетата и прокурорите, а дозирам, че и съдията имаше своите съмнения. Въпреки това съдебните заседатели попиваха с отвращение всяка дума и гледаха с ненавист клиента ми, който бе стиснал очи и клатеше глава: не, не, не. Показанията на Саждата бяха шокиращо зловещи и богати на подробности и на моменти беше трудно да повярваш, че си ги съчинява. Кой умее да лъже така!

Обстрелвах Саждата с въпроси осем часа, цял един дълъг, изтощителен ден. Съдията стана раздразнителен, а съдебните заседатели бяха с помътени погледи, но аз можех да продължавам цяла седмица. Попитах свидетеля колко пъти е давал показания при наказателни дела. Отговори, че може би два. Извадих данни от архива, за да му освежа избледнелите спомени, и припомних деветте други процеса, в които беше направил същото чудо за нашите почтени и справедливи прокурори. След като опресних паметта му, го попитах колко пъти първоначално исканата за него присъда е била намалявана, след като е лъгал в полза на обвинението в съдебната зала. Той отговори, че нито веднъж, затова отново преминах през всеки от деветте процеса. Извадих документите. Показах пределно ясно на всички, особено на съдебните заседатели, че Саждата е лъжлив сериен доносник, който си осигурява по-леки присъди срещу изфабрикуваните си показания.

Признавам – ядосвам се в съда, а това често е пагубно. Изгубих самообладание и въртях Саждата на шиш толкова безмилостно, че някои съдебни заседатели започнаха да му съчувстват. Накрая съдията ми нареди да прекратя разпита, но аз не престанах. Мразя лъжците, особено онези, които се кълнат да казват истината, а

после си съчиняват показания, за да осигурят присъда на мой клиент. Разкрех се на Саждата, съдията се разкрех на мен и в един момент като че ли всеки крещеше на всеки. А това не помагаше на каузата на Гарди.

Сигурно си мислите, че прокурорът е прекъснал своята процесия от лъжци с някой благонадежден свидетел, но за такова нещо се изисква поне капка интелигентност. Следващият също беше арестант, поредният наркоман, който свидетелства, че от коридора пред килията на Гарди го е чул как прави признания пред Саждата.

Лъжа след лъжа.

– Моля ви, накарайте ги да престанат – казва сега Гарди.

– Опитвам се, Гарди, правя всичко по силите си. Трябва да тръгваме.

3

Водят ни в съдебната зала, която отново е претъпкана и натежала от напрегнато тревожно очакване. Днес е десетият ден от изслушването на свидетелите и аз вече съм напълно убеден, че в това затънтено градче не се случва нищо друго. Ние сме развлечението! Съдебната зала остава претъпкана от първото до последното чукче на съдията, има и правостоящи покрай стените. Слава богу, че е прохладно, иначе щяхме да плувнем в пот.

Всеки процес за убийство изисква присъствието на поне двама адвокати на защитата. Моят колега, вторият адвокат, се казва Тротс – пълен тъпанар, който трябва да си изгори дипломата и да прокълне деня, в който му е

хрумнало да си покаже физиономията в съдебната зала. Той е от градче на трийсетина километра от тук, достатъчно далече според него, за да се предпази от неприятностите, свързани с участието му в кошмара около Гарди. Тротс доброволно пое предварителните стъпки с намерението да напусне кораба, ако се стигне до процес. Плановите му не се развиха според очакванията. Той оплеска досъдебните процедури, както само новак може да ги оплеска, а после се опита да се измъкне. Никакви такива, отсеке съдията. Тогава Тротс си каза, че може пък да е приемливо да бъде втори адвокат на защитата, да понатрупа опит, да усети какво представлява истинският процес и така нататък, но след няколко смъртни заплахи просто престана да се старее. Смъртните заплахи за мен са ежедневие – като сутрешното кафе и лъжливите ченгета.

Подадох три искания за отстраняването на Тротс като втори защитник. Всички са отхвърлени, разбира се, затова с Гарди не можем да се отървем от кретена на нашата маса, който по-скоро ни пречи, отколкото ни помага. Тротс седи колкото се може по-надалече, макар че не го виня предвид хигиената на клиента ни.

Гарди ми каза преди месеци, че когато Тротс го разпитвал за пръв път в окръжния арест, се шокирал от твърдението му, че е невинен. Помежду им дори избухнал спор. Какво ще кажете за тази енергична защита?

И така, Тротс седи с наведена глава в края на масата и си води безполезни бележки с невиждащ поглед и нечуващи уши, но усеща втренчените погледи на всички, седнали зад нас, които ни мразят и искат да ни обесят заедно с клиента ни. Тротс си въобразява, че и това ще отmine и той ще продължи живота и кариерата си в мига, в който приключи процесът. Греша. Веднага щом стане възможно, ще внесе в Щатската адвокатска асоциация оплакване за нарушение на етичния кодекс и ще

обвиня Тротс в „неефективна защита“ преди и по време на делото. Не ми е за пръв път, знам как да постигна целта си. Водя собствени битки с колегията и познавам играта. След като приключа с Тротс, ще му се иска да се откаже от адвокатската професия и да работи в автокъща за коли на старо.

Гарди заема мястото си по средата на нашата маса. Тротс нито поглежда клиента ни, нито продумва.

Прокурор Хувър се приближава и ми подава някакъв лист. Няма „добро утро“, няма „здравей“. Вече до такава степен сме изоставили учтивите обноски, че дори едно любезно кимване от който и да е от двамата ни би било изненада. Ненавиждам го толкова, колкото и той мен, но аз имам предимство в надпреварата по мразене. Почти всеки месец се изправям срещу самодоволни прокурори, които лъжат, мамят, играят подмолно, създават препятствия пред защитата, пренебрегват етиката и правят всичко възможно да получат присъда дори когато знаят истината и тя им показва, че грешат. Така че познавам тази пасмина, тази порода хора в нашия бранш, които си мислят, че са над закона, защото самите те са законът. От друга страна, Хувър рядко си е имал работа с негодник като мен, защото – жалко за него – не са му се падали много сензационни дела и почти на нито едно от тях защитникът на обвиняемия не е бил такъв питбул. Ако по-редовно се сблъскваше със свирепи адвокати, щеше да ни мрази по-умело. За мен това е начин на живот.

Вземам листа и питам:

– Е, кой е днешният ти лъжец?

Той не отговаря, а изминава няколко метра обратно до масата си. Там са се скупчили неговите помощници с тъмни костюми, които разиграват сценка за пред местната публика. Изложени са на показ – най-грандиозното шоу през жалката им кариера в това затънтено

място – и аз оставам с впечатлението, че всеки служител в прокуратурата, способен да ходи, да говори, да се издокара с евтин костюм и да се снабди с чисто ново куфарче, се е примъкнал до тази маса, за да възтържествува справедливостта.

Приставът пролайва, аз се изправлям, съдия Кауфман влиза, после всички сядаме. Гарди отказва да се изправя в знак на уважение пред великия мъж. Отначало това вбесяваше негова чест. През първия ден от процеса – вече ми изглежда преди месеци – той ми каза рязко:

– Господин Ръд, бихте ли помолили клиента си да стане?

Направих го, но Гарди отказа, което постави съдията в неловко положение и впоследствие обсъдихме въпроса в кабинета му. Той заплаши да обвини клиента ми в неуважение на съда и да го държи в ареста по цял ден по време на процеса. Аз се постарях да го насърча да го стори, но между другото споменах, че подобна прекомерна реакция със сигурност ще бъде споменавана многократно по време на обжалването.

Гарди дълбокомислено отбеляза:

– Какво могат да ми направят, което вече да не са ми направили?

Затова сега всяка сутрин съдия Кауфман започва процедурата с дълга и злобна гримаса към моя клиент, който обикновено седи отпуснат на стола си и си бърка в носа или кима със затворени очи. Не мога да кажа кого от двамата ни Кауфман презира повече – клиента или адвокатата. Като всички останали в Майло той отдавна е убеден, че Гарди е виновен. И като всички останали в съдебната зала ме ненавижда още от първия ден.

Няма значение. В нашата работа рядко имаш съюзници и бързо си печелиш врагове.

Понеже и той като Хувър ще се кандидатира за преизбиране следващата година, Кауфман си лепва неиск-

рената усмивка на политик и приветства всеки в съдебната си зала за поредния интересен ден в търсене на истината. Въз основа на изчисленията, които направих един ден на обед, докато съдебната зала беше празна, зад мен седят триста и десет души. С изключение на майката и сестрата на Гарди всички се молят горещо той да бъде осъден и час по-скоро екзекутиран. Нещата са в ръцете на Кауфман. Той е съдията, който до този момент е допуснал всички изфабрикувани показания, поднесени от щата. Понякога сякаш се страхува, че ще изгуби един-два гласа, ако приеме поне някое от моите възражения.

Когато всички заемат местата си, въвеждат съдебните заседатели. Четиринайсет души, натъпкани в онази лежа – избраните дванайсет, плюс две резерви, ако някой се разболеє или нещо се обърка. Те не са изолирани по време на процеса (макар да помолих за това), така че могат да се прибират вкъщи и да разчепкват мен и Гарди на вечеря. Късно всеки следобед съдия Кауфман ги предупреждава да не обелват нито дума за случая, но направо чуваш подмятанията им, докато потеглят с колите. Вече са взели решението си. Ако трябва да гласуват в момента, преди защитата да е призовала дори един свидетел, ще обявят клиента ми за виновен и ще поискат да бъде екзекутиран. После ще се върнат у дома като герои и ще говорят за този процес до края на живота си. А когато иглата се забиے във вената на Гарди, ще се гордеят с ключовата си роля във възтържествуването на справедливостта. Ще се издигнат в очите на съгражданите си. Те ще ги поздравяват, ще ги спират по улиците, ще ги разпознават в църквата.

Все още изпълнен с енергия, Кауфман ги приветства отново с „добре дошли в залата“, благодари им, че изпълняват гражданския си дълг, и най-сериозно ги пита дали някой се е опитал да им повлияе. Обикновено въ-

просът предизвиква няколко погледа към мен, като че ли имам времето, силите и глупостта да се мотая по улиците на Майло нощем и да дебна същите тези съдебни заседатели, за да ги (1) подкупвам, (2) заплашвам или (3) увещавам. Аз съм всепризнатият единствен мошеник в залата въпреки пороя от прегрешения на отсрещната страна.

Истината е, че ако имах пари, време и персонал, щях да подкупвам и (или) заплашвам всеки съдебен заседател. Когато държавата с нейните неограничени ресурси започне нечестно дело и мами на всяка крачка, тогава измамите се превръщат в закон. Няма чиста игра. Няма честност и безпристрастност. Единствената достойна алтернатива за адвокат, който се бори да спаси невинния си клиент, е да мами в негова защита.

Обаче ако заловят адвоката на защитата да мами, съдът ще му наложи санкции, Щатската адвокатска асоциация ще го смъмри и може би дори ще го привлече под отговорност. Ако един прокурор бъде заловен да мами, или го преизбират, или се издига и става съдия. Нашата система никога не търси отговорност от лош прокурор.

Съдебните заседатели уверяват негова чест, че всичко е наред.

— Господин Хувър — оповестява той крайно тържествено, — моля, призовете следващия си свидетел.

Следващият свидетел на обвинението е проповедникът фундаменталист, който е превърнал представителството на „Крайслер“ в свой храм и който привлича тълпи от богомолци на всекидневните си молитвени събирания. Гледах го веднъж по местна кабеларка и ми е предостатъчно. Претенцията му за слава сега е твърдението, че се счепкал с Гарди по време на среднощна младежка служба. Според неговата версия Гарди носел фланелка с изображение на хевиметъл група, в което

имало скрито някакво неясно сатанинско послание, затова въпросната фланелка давала шанс на дявола да се промъкне в храма. Във въздуха витаел духовен сблъсък и Бог не бил доволен от развоя на нещата. С помощта на Божиите напътствия проповедникът най-накрая открил източника на злото сред тълпата, спрял музиката, запътил се ядосано към мястото на Гарди и го изритал от сградата.

Гарди твърди, че не е припарвал там. Нещо повече, той твърди, че не е влизал в църква през всичките осемнайсет години от живота си. Майка му го потвърждава. Както казват тук, в провинцията, семейството на Гарди е ужасно „нецърковно“.

Не проумявам защо тези показания са допустими в процес за убийство. Нелепо е, граничи с глупостта. Ако има осъдителна присъда, цялата тази идиотщина ще се възобнови след около две години в безпристрастен апелативен съд на около триста километра от тук. Съдиите – съвсем малко по-интелигентни от Кауфман, но всяко по-различно нещо е подобрение – ще погледнат скептично на този жалък проповедник и неговата скалъпена история за някакво спречкване, което уж станало тринайсет месеца преди убийствата.

Възразявам. Отхвърля се. Възразявам гневно. Отхвърля се гневно.

Хувър обаче отчаяно се стреми да намеси Сатаната в теорията си по случая. Съдия Кауфман отвори широко портите преди два дни и всичко е добре дошло. Той обаче ще ги затръшне, щом аз започна да призовавам свидетелите си. Ще имаме късмет, ако в протоколите влязат и сто думи.

Проповедникът има неплатени данъци в друг щат. Не знае, че съм открил този факт, затова ще се позабавляваме на кръстосания разпит. Не че това има значение – няма. За тези съдебни заседатели клиентът ми е

чудовище, което заслужава да гори в ада, и толкова. А тяхната работа е да ускорят процеса.

Гарди се привежда, колкото да прошепне:

– Господин Ръд, кълна се, че никога не съм стъпвал в църква.

Кимвам и се усмихвам, защото само това мога да направя. Защитникът не може винаги да вярва на клиентите си, но когато Гарди твърди, че не е стъпвал в църква, аз му вярвам.

Проповедникът е от избухливите и аз скоро го възпламенявам. Използвам неплатените данъци, за да го раздразня достатъчно, а ядоса ли се, не му минава. Повеждам с него спор относно непогрешимостта на Светото писание, относно Светата троица, Апокалипсиса, бръщолеването в транс, укротяването на змии, пиенето на отрова и широкото разпространение на сатанинските култове в района на Майло. Хувър отправя кресливи възражения и Кауфман ги приема. По едно време на почервенялото лице на проповедника се изписва благочестиво изражение, той затваря очи и вдига високо двете си ръце. Аз инстинктивно застивам, трепвам уплашено и поглеждам към тавана, като че ли ще удари мълния. Покъсно той ме нарича атеист и заявява, че ще гора в ада.

– Значи разполагате с властта да изпращате хората в пъкъла? – изстрелвам в отговор.

– Бог ми каза, че ще горите в ада.

– Ами тогава пуснете го по микрофона, та всички да го чуем.

Двама съдебни заседатели се засмиват на думите ми. На Кауфман му идва до гуша. Стоварва чукчето и обявява обедна почивка. Пропилели сме цялата сутрин с този лицемерно набожен негодник и измислените му показания, но той не е първият местен, който се вклинява в процеса. Градът е пълен с герои, жадни да се прочуят.